

„Patřil mému otci,“ říkám a ta slova jako by vycházela z minulosti, z jiné doby, kdy jsem je říkala jinému chlapci. „Dostala jsem ho od mámy, když umřel, a tak ho nosím. Nikdy ho nesundávám. Jednoho dne ho dám muži, kterého budu milovat.“

Na okamžik zavládne ticho – rozpačité, aspoň myslím. Už zase se mi motá dohromady minulost s přítomností a já se v tom ztrácím. Jsem tak strašně ztracená, že jediné, co je pro mě v tomhle světě opravdové, je tenhle okamžik – tenhle stůl, tenhle člověk, který si se mnou tak hezky povídá, a tyhle moc hezké oči.

„Mohl bych vás tedy pozvat někdy na kávu?“ ptá se váhavě a obezřetně. „Až budete suchá a nebudete se zrovna potýkat s žádnou katastrofickou situací.“ Natahuje ruku k pultu a bere si odtamtud tu pahýlovitou věc na psaní, která není propiska, a čmárá něco na můj složený ubrousek. „Už přestalo pršet, mám vás doprovodit domů?“

„Ne,“ odmítám. „Taky byste mohl být nějaký maniak.“

Usmívá se. „Takže mi zavoláte? Zajdeme na kafe?“

„Nezavolám vám,“ říkám omluvně. „Jsem pořád v jednom kole. A je možné, že mi to úplně vypadne z hlavy.“

Dívá se na mě a směje se. „No, kdyby se vám podařilo vyšetřit si trochu času a náhodou se vám zachtělo, tak mi brkněte. A buďte bez obav, domů se dostanete. Jsem si jistý, že se tady každou chvíli objeví některá z vašich spolubydlících.“

„Jmenuju se Claire,“ sděluju mu spěšně, když se zvedá. „Ani neznáte moje jméno.“

„Claire.“ Usměje se na mě. „Vypadáte na Claire.“

„Co to má znamenat?“ směju se. „A vy – jak se jmenujete vy?“

„Ryan,“ říká. „Měl jsem to napsat na ten ubrousek.“

„Na shledanou, Ryane,“ říkám a vím, že zanedlouho mi na něj nezbude ani vzpomínka. „Děkuju vám.“

„Za co?“ ptá se, zjevně vyvedený z míry.

„Za ten ubrousek!“ říkám a zvedám zmačkaný a promočený kousek tenkého papíru.

Dívám se za ním, jak vychází z kavárny, pochechtává se a mizí do temného večera. Znovu a znovu si opakuju jeho jméno. Možná, že když si ho budu opakovat dostatečně dlouho, vryje se mi do paměti a budu schopná ho tam udržet. Žena u vedlejšího stolu ho sleduje, jak odchází. Mračí se a její zakaboněný výraz mě zneklidňuje. Začíná mi vrtat hlavou, jestli všechno to, co se podle mě právě stalo, skutečně proběhlo – jestli to byla příjemná a šťastná chvílka, nebo jestli se náhodou nepříhodilo něco nemilého, co jsem nezachytila, protože už nejsem schopná poznat ten rozdíl. Ještě nejsem připravená na to, aby se mi tohle stávalo. Ještě jsem se nesmířila s pravdou. Venku už je tma, jen tenký proužek růžové oblohy se prořezává mrakem, jak zapadá slunce. Ta ženská se pořád mračí a já tu trčím přišpendlená k židli.

„Claire?“ Žena se ke mně naklání. „Jste v pořádku? Stalo se něco?“

Dívám se na ni, na její pravidelný oválný obličej, dlouhé rovné hnědé vlasy. Ta vráska mezi očima je výraz znepokojení, napadá mě a mám dojem, že se známe.

„Nejsem si úplně jistá, jak se mám dostat domů,“ svěřuju se jí s důvěrou, že pro mě najde nějaké řešení.

Pohlédne ke dveřím a hned nato si zjevně rozmyslí, co se právě chystala říct. Obrací se zpátky ke mně a pořád se tvá-